

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ב' מִנְחָם אָב:

סֵדֶר לְקוּטִי מִוִּהַר"ן הַיְיִמִּי:

כי דַע, שֶׁהַצְדִּיק הָאֵמֶת הֵנ"ל מְקַבֵּל דְבַר פִּי הַקָּדוֹשׁ מִבְּעַלְי-צְדָקָה, וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"ט): "נְדָבוֹת פִּי רָצָה נָא ה'" – שֶׁהַצְדִּיק מְקַבֵּל דְבַר פִּי מְנַדִּיבֵי לֵב, דְּהִינּוּ בְּעַלְי-צְדָקָה. וְצְדָקָה הִיא בְּחִינַת מַיִם, בְּבְחִינַת (שָׁם קי"ד): "הִתְפַּכִּי הַצּוֹר אֲגַם מַיִם", 'הַצּוֹר' – זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ע"ג): "צוֹר לְבָבִי", כִּי יֵשׁ "לֵב אֶבֶן" (יְחֻזְקָא ל"ו), דְּהִינּוּ "אֲבִירֵי לֵב הֲרַחוּקִים מִצְדָקָה" (ישעיה מ"ו), וְזֶהוּ: "הִתְפַּכִּי הַצּוֹר אֲגַם מַיִם", דְּהִינּוּ שְׁנֵת־הַפֶּה לְלֵב רַף, בְּחִינַת (איכה ב): "שִׁפְכִי כַמַּיִם לְבֶהָרַי נִכַח פְּנֵי ה'", הִינּוּ לֵב רַף לְהִתְנַדֵּב לְצְדָקָה. וּבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָא צְדָקָה מַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (עֲמוּס ה): "וְצְדָקָה כְּנַחַל אֵיתָן", וְזֶה בְּחִינַת (קֹהֶלֶת י"א): "שִׁלַּח לְחֶמֶךָ עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הַנֶּאֱמָר בְּצְדָקָה. וְעַל-יְדֵי הַצְדָקָה נַעֲשֶׂה פֶה קָדוֹשׁ שֶׁל הַצְדִּיק כֵּנ"ל, וְזֶה בְּחִינַת (רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה ו): "בְּפִיךָ" – זֶה צְדָקָה, שֶׁעַל-יְדֵי צְדָקָה נַעֲשֶׂה הַפֶּה שֶׁל הַצְדִּיק כֵּנ"ל. וְהַצְדִּיק הוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים ל"ג): "כְּבוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ", וּכְבוֹר נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם, הִינּוּ שֶׁדְבַר פִּי הַקָּדוֹשׁ יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מִשְׁמָעוֹת, וּמִזֶּה בָּא שֵׁשׁ כַּח וַיִּנִּיקָה לְהַצְבוּעִים הֵנ"ל לִינֹק מֵהֶם, לְהַפֶּה דְבָרֵיהֶם אֶל הַשָּׁקָר שֶׁלָּהֶם, מֵאַחַר שֶׁהַדְבַר הַקָּדוֹשׁ בְּעֶצְמוֹ יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מִשְׁמָעוֹת, בְּבְחִינַת פִּי שְׁנַיִם כֵּנ"ל:

אבֵּל בְּאֵמֶת הוּא טוֹבָה לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת מֵהַ שְׁנַמְצָאִים אֵלוֹ הַשָּׁקָרִים הַמְתַּדְמִים אֲלֵיהֶם. כִּי יֵשׁ רְשָׁעִים שְׁנוֹת־נִין צְדָקָה לְצְדִיקִים, וְעַל-יְדֵי הַצְדָקָה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת יִבְקָה, הִינּוּ יְחוּד בְּרָכָה קְדוּשָׁה, וְכָל שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֵלוֹ נֶאֱמָרוּ בְּמַיִם, שֶׁהוּא בְּחִינַת צְדָקָה כֵּנ"ל. 'יְחוּד' – כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (פְּרָאשִׁית א): "יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ליתקל - צמח מזהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַשָּׁמַיִם אֵל מְקוֹם אֶחָד. 'בְּרָכָה' - כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שָׁם): "יִשְׂרָצוּ
הַמַּיִם שְׂרִיץ נֶפֶשׁ חַיָּה" וְכוּ'. 'קְדֻשָּׁה' - כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר ה'): "מַיִם
קְדוּשִׁים". וּמַחֲמַת זֶה נִמְצָאִים בְּעַלְי־צְדָקָה שֶׁהֵם נוֹאֲפִים, כִּי הֵם
יוֹנְקִים מִבְּחִינַת הַיִּבְלָה הַנִּלְל. וּבְחִינַת הַיִּבְלָה בְּקְדֻשָּׁה הוּא בְּחִינַת
זוּגִין דְּקְדֻשָּׁה, וְאַצְלָם נִתְקַלְקַל זֹאת הַיְנִיקָה, וְנִעְשָׂה אֶצְלָם נְאוּף,
רְחֻמָּא לְצִלָּן. וְעַל־כֵּן הַצְּדָקָה שֶׁלָּהֶם הִיא רָעָה אֶצְל הַצְּדִיק. כִּי
הַצְּדִיק מְקַבֵּל דְּבוּר פִּי הַקְּדוּשׁ מִן הַצְּדָקָה, וְכִשְׁנִתְקַלְקַל אֶצְלָם
כַּנִּלְל, גּוֹרֵם פְּגָם לְדְבוּר פִּי שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁמְקַבֵּל מִשָּׁם כַּנִּלְל.
וְעַל־כֵּן הוּא טוֹבָה מֵה שֶׁנִּמְצָאִים הַשְּׂקָרִים הַנִּלְל, שֶׁאֲזִי אֱלוֹ
הַרְשָׁעִים הַנּוֹתְנִים צְדָקָה פּוֹנִין אֲלֵיהֶם וְנוֹתְנִין לָהֶם, וְכִמְאֵמַר
יְרֵמְיָה הַנְּבִיא: 'הַכְּשִׁילָם בְּעֵנִיִּים שְׂאִינָם מְהַגְנִים', כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ
רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבְרָכָה (בְּבֵא־קָמָא טו:), וְאֲזִי נִצּוֹל הַצְּדִיק הָאֶמְתָּה
מִפְּגָם הַצְּדָקָה שֶׁלָּהֶם כַּנִּלְל. אֲבָל עֶקֶר כַּח יְנִיקַת הַשְּׂקָרִים הַנִּלְל
הוּא רַק מֵאלוֹ הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים, הַהוֹלְכִים בְּגְדוּלוֹת כַּנִּלְל, אֲבָל
מֵאלוֹ הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה תָּמִיד וּמִתְנַהֲגִים בְּפִשְׁטוּת, אִין לָהֶם
יְנִיקָה וְכַח כַּנִּלְל:

לְשׁוֹן הַגְּמָרָא

מַאי טַעְמָא גְּמָלָא זוּטְרִי גְּנוּבְתָהּ, מִשּׁוּם דְּאָכַל כִּיסִי. מַאי
טַעְמָא תּוֹרָא אַרְיָכָא גְּנוּבְתָהּ, מִשּׁוּם דְּדִיר בְּאַגְמִי, וּבְעֵי
לְכַרְפוּשֵׁי בְּקִי:

רש"י: דְּאָכַל כִּיסִי. קוֹצִים, לְפִיכּוּד זָנְבוֹ קָצַר, כִּדִּי שְׁלֵא יִדְבְּקוּ בּוֹ הַקּוֹצִים. וּבְעֵי
לְכַרְפוּשֵׁי בְּקִי. לְהַבְרִיחַ הַיְתוּשִׁים:

וְזֵהוּ שֶׁשָּׂאֵל רַבִּי זִירָא אֶת רַב יְהוּדָה: מַאי טַעְמָא גְּמָלָא זוּטְרִי
גְּנוּבְתָהּ וְתוֹרָא אַרְיָכָא גְּנוּבְתָהּ (שֶׁבֶת עו:), 'גְּמָלָא' - זֶה
בְּחִינַת הַצְּדִיק הַפְּשׁוּט, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים קל"א): "וְלֹא הִלְכֹתִי

בגדלות ונפלאות כגמל עלי אמו". כי הוא מתנהג בפשיטות, ואינו מדבר גדולות, וכל עבודתו הוא בבחינת שתיקה. כי אין יוצא מפיו גדולות ונפלאות, והוא רק כגמול עלי אמו, וזהו בחינת גמלא'.

ו'זוטרי גנובתה' – זה בחינת נביא ומורה שקר, הוא הזנב, כמו שכתוב (בישעיה ט). הינו אלו הצבועים המשקרים, בחינת נביאי השקר, שאחיזתם הוא רק בצדיקים הגדולים כנ"ל. אבל בהצדיקים הפשוטים, שהם בחינת גמלא, אין להם אחיזה כל־כך, וזהו 'זוטרי גנובתה' כנ"ל. וזהו: 'תורי אריכא גנובתה' – זהו בחינת הצדיקים הגדולים, בחינת: "כבוד שורו הדר לו" כנ"ל. 'ואריכא גנובתה' – הינו שעקר יניקת הנביא ומורה השקר, שהוא הזנב, הוא רק אצלם כנ"ל.

וזהו שהשיב: 'משום דאכלי קוצי', הינו שאלו הצדיקים הפשוטים, שהם בחינת גמלא, 'אכלי קוצי' – שאוכלים ומכלים את הקוצים והחוחים, הסובבים את השושנה העליונה. ושושנה זה בחינת הדבור הקדוש, בחינת (שיר השירים ה): "שפתותיו שושנים" וכו'. כי הם עוסקים בתורה ועבודה יום ולילה ומכלים כל החוחים, שלא יהיה להם יניקה מהדבור הקדוש. כי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל. כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהג שקר שלהם על־ידם, מאחר שהנהגתם רק בתמימות ובפשיטות כנ"ל.

זתורי אריכא גנובתה, משום דדירי באגמי ובעי לכרכושי בקי'. 'דדירי באגמי' – הינו שמקבלים דבור פיהם הקדוש מבעלי־צדקה, מבחינת: "ההפכי הצור אגם מים" כנ"ל.

ב הַצַּדִּיק הָאֵמֶת מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו הַקָּדוֹשׁ מִבְּעַלֵּי צַדְקָה:

סֵדֶר יָמֵי מַלְוֵה רֵצִ"ת הַיּוֹמֵי:

מג אחר שבת ביום ראשון פרשת תרומה הוכחתי הרבה את אחד אודות מה ששמעתי עליו שעשה קשר שם לנסע וכו' נגד רצון רבי יודיל גרו יאיר, ובענין זה דברתי אחר כך גם עם בני הנעורים אחרים ואם לא באתי כיום בשביל זה גם כן היתה ראוי לנסע, ואי אפשר לבאר הכל כאן:

מד בלילה השיף ליום שני עשה סעדה רבי שמואל בן רבי דב היושב בכפר יופקוביץ, ונסעתי אני ורבי יודל ושאר בני הנעורים לא הזמין ודברתי בדרך הרבה עם רבי יודל וסעדנו שם סעדת הערב ביום שני שבנו למדבדיבקה והיה בדעתי מיד לשוב לטשעריץ, אך הכרחתי להמתין על איזה אנשים עד יום שלישי ביום שלישי נסעתי ממעדוועדיווקא לטשעריץ ולזה אותי רבי ליב בן רבי חיקיל ושאר בני הנעורים ובן רבי אליהו לכפר נובסליץ משם רצוני לנסע ללון בכפר סוביטוב, וכבר נסענו כלנו לשם, וחזרנו מאמצע הנחר שנקרש בלילה וחזרנו ובאנו לכפר הנ"ל לבית רבי אברהם ועשה סעדה גדולה עבורנו ואז דברתי הרבה עם העולם שהיו שם, עד שבאנו מתוך שיחתנו אל התורה על פסוק ואתחנן (לקוטי תנינא ע"ח) שמדברת מאנשים פשוטים ושם עקר התורה מענין הדרך לארץ ישראל, ואמרתי לפניהם כל התורה באר היטב כפי מה שאני יודע בעזרת ה' יתברך, כפי ששמעתי בעצמי מפיו הקדוש אשר בכתב אי אפשר לבאר כל כך, והחייתי אותם מאד ועל ידי זה נתעוררתי מאד, וראיתי שגם זה רמז לי לנסע לארץ ישראל ואף על פי כן עדין לא נתחזק דעתי בשלמות, כי במדבדיבקה היה בדעתי לשוב לביתי גם

זֶה הַזֵּק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ליתקלל - אמר מוהר"ן זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
זֶה הַזֵּק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות -

אָמַרְתִּי לְפָנֵיהֶם אִזְ הַתּוֹרָה הַנִּעֹר בְּלִילָה (לקוטי מוהר"ן נ"ב), וְעַל יְדֵי
שְׁעוֹרְרָנוּ הָרִיחַ הַטּוֹב וְהַנּוֹרָא שֶׁל אֱלֹהֵי תוֹרוֹת נִפְלְאוֹת מִרְבְּנוּ
זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה נָתַן שְׂמֵחָה גְדוֹלָה בְּלֵב כְּלָנוּ, וַיִּשְׁבְּנוּ אַחַר כֵּךְ אֶל
הַסְּעָדָה בְּשִׂמְחָה, וְהֵינּוּ שְׂמֵחִים שָׁם וְכָל בְּנֵי הַנְּעוּרִים שְׂמֵחוּ מְאֹד
בְּרִקּוּדִין וּמְחֹלוֹת כָּרְאוּי לְשִׂמְחָה כְּשִׁזְזוּכִין לְשִׁמְעַ דְּבָרִים נוֹרָאִים
כְּאִלּוּ שֶׁלֹּא שְׂמַעְתָּן אֵזֶן מֵעוֹלָם. בְּבִקְר בְּיוֹם רַבִּיעֵי נָסַע עַמִּי רַבִּי
אֲבָרְהָם לְאַחִיו לְכַפֵּר סוּבִיטוֹב, וּבְנֵי הַנְּעוּרִים שָׁלוּ: אוֹתִי נִשְׁאַרוּ
שָׁם בְּבֵית רַבִּי אֲבָרְהָם וּבָאנוּ לְר' לֵיב אֲחִיו לְכַפֵּר סוּבִיטוֹב
וְהַתְּפַלְלָנוּ שָׁם וְסָעַדְנוּ שָׁם סְעָדַת שְׁחָרִית אַחַר כֵּךְ נָתַנוּ לִי מְעוֹת
בְּכָבוֹד, וְנָסַע עַמִּי רַבִּי לֵיב עַד טְשִׁעְרִין וְחִזְרָתִי וּבָאתִי לְטְשִׁעְרִין
בְּיוֹם ד' פְּרִשְׁתָּ תְרוּמָה בְּעֶרְךָ חֲצוֹת הַיּוֹם וְהֵנָּה כָּבֵר פְּטָרְתִי
בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הַנְּסִיעָה שְׁבִסְבִיבוֹת אֱלֹהֵי וְאֵינִי צָרִיד לְנִסְעַ
עוֹד כִּי אִם לְקָרִימֵינִטְשָׁאק:

מֵה וְהֵנָּה בְּבוֹאֵי לְטְשִׁעְרִין שְׁנִית כָּבֵר הָיָה כָּבֵד עָלַי טְלָטוּל הַדֶּרֶךְ
וְהָיִיתִי רוֹצֵה לָשׁוּב לְבֵיתִי, וְנִסְיַעַת אֲדַעַם וְלָבוֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל
הָיָה רַחוּק בְּעֵינַי מְאֹד מְאֹד וְלוֹלֵא שְׁבַת רַבְּנוּ זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה
הַצְּדָקָת מֶרֶת שָׂרָה יוֹשְׁבַת בְּקָרִימֵינִטְשָׁאק, וְאַחֲוֹתֶיהָ הַצְּדָקָת מֶרֶת
חַיָּה תַחֲיָה וּבְנֵיהֶם שִׁיחִיו, שְׂאֵנִי מְכָרָח לְקַבֵּל פְּנֵיהֶם וְלָרְאוֹת
עִמָּהֶם וְלִתֵּן לָהֶם פְּרִיסַת־שְׁלוֹם מֵאַחֲוֹתֶם הַצְּדָקָת מֶרֶת אֲדִיל
תַחֲיָה, אֲשֶׁר אֲנִי מְחַיֵּב לְעַבְדֵי וְלְשָׂרֵי אֶת זֶרַע רַבְּנוּ זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה
בְּכָל כַּחַי, לוֹלֵא זֹאת הָיִיתִי שָׁב מִדֶּרֶכִי אֶךְ אָמַרְתִּי לְקָרִימֵינִטְשָׁאק
אֲנִי מְכָרָח לְנִסְעַ מִחַמַּת הַנֵּל כִּי לְעַנִּין מְעוֹת לֹא הָיָה כִּדְאִי
הַהוֹצָאָה שֶׁהִיא כְּמַעַט יִתְרָה עַל הַשְּׂבִיחַ וְתַכְּף שְׂכָרְתִי עֲגָלָה עַל
מְנַת לְחֹזֵר לְכָאן וְלֹא הָיִיתִי מְרַצֵּה בְּשׁוֹם אֲפֹן לְשִׁכַּר עֲגָלָה לְשֵׁם
לְבַד וְלְנִסְעַ מִשָּׁם לְנִיקוּלָאֵיב עִם רַבִּי שְׁלֹמֹה אֶף עַל פִּי שְׂבִאֲפֹן זֶה

הִיִּיתִי שׁוֹכֵר עֲגָלָה לְקָרִימֵינִי שָׂאֵק בְּזוּל יוֹתֵר, אֲבָל דַּעֲתִי הִיִּתָּה
 חֲזָקָה שְׂאִינִי רוֹצֶה לְנִיקוּלָאִיב וְאֲדַעֵם רַק לַחֲזוֹר לְכָאן לְטַשְׁעָרִין,
 וּמִכָּאן לְנִסְעַ לְבֵיתִי וְעַל כֵּן שְׂכַרְתִּי עֲגָלָה עַל מְנַת לַחֲזוֹר לְטַשְׁעָרִין,
 וְשְׂכַרְתִּי הָעֲגָלָה בַּלַּיִל הַשֵּׁנִי לְיוֹם חֲמִישִׁי עַל דַּעֲת לְנִסְעַ לְמַחַר
 אַחַר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית לָבוֹא עַל שַׁבַּת לְקָרִימֵינִי שָׂאֵק וְלַחֲזוֹר מִשָּׁם
 בְּיוֹם שְׁנֵי אַחַר שַׁבַּת:

סדר לְקוּפֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

כא צָרִיךְ לְפָרֵט אֶת הַחֵטָא, כִּי צָרִיכִין דְּוֹקָא וְדוּי דְּבָרִים, לְהַתְּוֹדוֹת
 בְּדַבּוּרִים דְּוֹקָא בְּכָל פֶּעַם, עַל כָּל מָה שְׁעָשָׂה בְּפָרְטִיּוֹת. אֲבָל יֵשׁ
 לָזֶה מְנִיעוֹת רַבּוֹת. וְעַל־יְדֵי שְׂמֻחָה שֶׁל מְצוּהַ כְּגוֹן חֲתָנָה שֶׁל
 מְצוּהַ אִזּוֹ שְׂאָר מְצוּהַ בְּשְׂמֻחָה, כְּשִׂמְתֵּינֵי לְשִׂמְחָה בְּשְׂמֻחָה גְּדוּלָה
 עַד שְׂיִרְקֵד הַרְבֵּה מִחֲמַת שְׂמֻחָה, עַל־יְדֵי זֶה יוּכַל לְהַתְּוֹדוֹת וְדוּי
 דְּבָרִים, וְעַל־יְדֵי זֶה מֵתִקֵּן פְּגַם חֵטְאֵינוּ (שם קעח).

כב עַל־יְדֵי הַתְּעַנִּית זֹכִינ׳ לְשְׂמֻחָה, וְכַפִּי יְמֵי הַתְּעַנִּית כֵּן זֹכֵה
 לְשְׂמֻחָה (שם).

כג צָרִיךְ לִיזְהַר מְאֹד מֵעֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת, כִּי עֵקֶר נְשִׁיכַת הַנְּחָשׁ הִיא
 עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָן (שם קפט).

כד עַל־יְדֵי שְׂמֻחָה נוֹתֵנִין חֲזוּק לְהַמְּלָאכִים הַמְּקַבְּלִין אֶת שְׁפַע
 הַמְּאָכְלִים, וּמִכְּנִיעִין אֶת הַשְּׂדִים שְׁלֵא יִינְקוּ מִהַשְּׁפַע בְּיוֹתֵר
 מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל־יְדֵי זֶה נְצוּלִין מִטְּמֵאת הַמְּקָרָה חֲסִי־שְׁלוֹם,
 שְׂבָא לְפִעְמִים עַל־יְדֵי הַמְּאָכְלִים כְּשִׂאִין חֲזוּק בְּהַמְּלָאכִים. כִּי עֵקֶר
 חֲזוּק הַמְּלָאכִים הוּא עַל־יְדֵי שְׂמֻחָה (ח"ב ה).

כה עַל יְדֵי שְׂמֻזִיעִין בְּשִׁבִיל דְּבָר שְׂבִקְדָשָׁה, עַל יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְשְׂמֻחָה
 (ח"ב ה).

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

דִּתְקוּ לְאָמַר מִזֶּה רִנִּיתִי זֶה לִי עֵד לְאֵלֵי מִקוֹמִי שִׁדְדִי לְאֵחָד מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל עֵד
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

כֹּו עֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחוּרָה הִיא בְּחִינַת עֲפָרוּרִיּוֹת שְׁנוּפֵל עַל לֵב אִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי, שְׁעַל־יְדֵי זֶה אֵין יְכוֹל הַלֵּב לְבָעַר וּלְהַתְּלֵהב לְהַשֵּׁם
יְתִבְרָךְ. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר הָאֵמֶתִיִּים הֵם מְנַשְׁבִּין בְּרוּחָם הַקָּדוֹשׁ
וּמְנַפְּחִים הָעֲפָרוּרִיּוֹת שֶׁהִיא הַמָּרָה שְׁחוּרָה מִלֵּב יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדֵי
זֶה הֵם מְלַהֲיָבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ (שם).

כֹּו עַל־יְדֵי מָרָה שְׁחוּרָה וְעֲצָבוֹת, הַמַּחַ וְהַדְּעָת בְּגָלוֹת וְקָשָׁה לוֹ
לְיֹשֵׁב דְּעָתוֹ לָשׁוּב אֶל ה', וּמַחֲמַת זֶה הוּא רְחוּק מֵהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ,
כִּי עָקַר מֵה שְׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ הוּא מַחֲמַת שְׁאִינָם
מִיִּשְׁבִּין עֲצָמֹן הַיֵּטֵב מֵה הַתְּכָלִית מְכָל הָעוֹלָם. אָבֵל עַל־יְדֵי
שְׂמֻחָה, הַמַּחַ מִיִּשְׁבַּ וְיִכּוֹלִין לְיֹשֵׁב עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב כִּי שְׂמֻחָה הִיא
עוֹלָם הַחֵירוּת. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁמְקַשֵּׁר שְׂמֻחָה לְדְעָתוֹ אֲזִי דְעָתוֹ בְּחֵירוּת
וְאִינוֹ בְּגָלוֹת, וְיִוָּכַל לְהַנְהִיג הַמַּחַ וְהַדְּעָת בְּרָצוֹנוֹ, לְיֹשֵׁב דְּעָתוֹ
הַיֵּטֵב מֵה הַתְּכָלִית מְכָל עַנְיָנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. וְעַל יְדֵי זֶה יָשׁוּב אֶל
ה' (שם י).

סֵדֶר סְפָרֵי מַעֲשֵׂי־יִשְׂרָאֵל הַיּוֹמִיִּים

וּדְבָרוֹ יַחַד הַבַּעַל־תְּפִלָּה עִם הַגְּבוּר אֵיךְ נִתְגַּלְגְּלוּ וּבָאוּ לְכָאן וְסִפֵּר
הַגְּבוּר לְהַבַּעַל־תְּפִלָּה, שְׂמָאז שְׁהָיָה הָרוּח־סְעָרָה הַנִּל, שְׂאֵז
נִתְפָּזְרוּ כָּלָם כִּנִּל, אָז כְּשֶׁחָזַר מִמָּקוֹם שְׁעָלָה לְשָׁם לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ
כִּנִּל, כְּשֶׁחָזַר וְלֹא מָצָא אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ הַנִּל, אָז
הִלֵּךְ בְּאֲשֶׁר הִלֵּךְ, וְעָבַר עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנִּל, הִינּוּ שְׁהִבִּין שְׁהָיָה
בְּמָקוֹם כָּלָם, הִינּוּ שְׁעָבַר בְּאִיזָה מָקוֹם, וְהִבִּין שְׁשָׁם הוּא בּוֹדֵאי
הַמֶּלֶךְ, אֵךְ לֹא הָיָה יְכוֹל לְבַקֵּשׁוֹ וּלְמָצְאוֹ; וְכֵן עָבַר בְּמָקוֹם אַחֵר,
שְׁהִבִּין שְׁשָׁם הִיא הַמַּלְכָּה, אֵךְ לֹא הָיָה יְכוֹל לְבַקֵּשָׁה וּלְמָצְאָה וְכֵן
עָבַר עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנִּל, אֵךְ אוֹתָךְ לֹא עָבַרְתִּי (הִינּוּ שְׁהַגְּבוּר לֹא
עָבַר עַל מָקוֹם שְׁהָיָה שָׁם הַבַּעַל־תְּפִלָּה) עָנָה וְאָמַר הַבַּעַל־תְּפִלָּה: אֲנִי

עֲבַרְתִּי עַל מְקוֹם כָּלָם וְגַם עַל מְקוֹם שְׁלֶךְ (הֵינִי שֶׁהִבְעַל-תְּפִלָּה עָבַר גַּם עַל מְקוֹם הַגְּבוּר), כִּי הָיִיתִי עוֹבֵר בְּמְקוֹם אֶחָד וְרָאִיתִי שְׁעוֹמֵד כְּתָר הַמֶּלֶךְ, וְהִבְנֵתִי שְׁכָאן יֵשׁ בּוֹדָאֵי הַמֶּלֶךְ, אֲךָ לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְבַקְשׁוֹ וּלְמַצְאוֹ וְכֵן הִלְכְּתִי יוֹתֵר וְעֲבַרְתִּי עַל יָם שֶׁל דָּם, וְהִבְנֵתִי שְׁזֵה הַיָּם נַעֲשֶׂה בּוֹדָאֵי מִהַדְּמָעוֹת שֶׁל הַמֶּלֶכָה, שֶׁהִיא בּוֹכָה עַל כָּל הַנִּ"ל, וּבּוֹדָאֵי הַמֶּלֶכָה הִיא כָּאֵן, אֲךָ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְבַקְשָׁהּ וּלְמַצְאָהּ וְכֵן עֲבַרְתִּי עַל יָם שֶׁל חָלָב, וְהִבְנֵתִי שְׁזֵה הַיָּם נַעֲשֶׂה בּוֹדָאֵי מִהַחֲלָב שֶׁל הַבַּת-מֶלֶכָה, שֶׁנֶּאֱבָד בְּנֵה כַּנִּ"ל, וְהָיָה דוֹחֵק אוֹתָהּ רַבּוּי הַחֲלָב, וּמִזֵּה נַעֲשֶׂה הַיָּם הַזֶּה שֶׁל חָלָב; וּבּוֹדָאֵי בְּכָאֵן הִיא הַבַּת-מֶלֶכָה, אֲךָ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְבַקְשָׁהּ וּלְמַצְאָהּ וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר, וְרָאִיתִי שְׁהָיוּ מְנַחִים הַשְּׁעָרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל הַתֵּינֹק הַנִּ"ל, וְלֹא לָקַחְתִּי מֵהֶם כֶּלָּל; וַיִּדְעֵתִי שְׁכָאן הוּא בּוֹדָאֵי הַתֵּינֹק הַנִּ"ל, אֲךָ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְבַקְשׁוֹ וּלְמַצְאוֹ וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר, וְהָיִיתִי עוֹבֵר עַל יָם שֶׁל יַיִן, וַיִּדְעֵתִי שְׁזֵה הַיָּם נַעֲשֶׂה בּוֹדָאֵי מִהַדְּבוּרִים שֶׁל הַמַּלְיִין, שֶׁהוּא עוֹמֵד וּמְדַבֵּר תַּנְחוּמִין לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶכָה, וְאַחֲרֵי-כֵן הוּא חוֹזֵר פָּנָיו וּמְדַבֵּר תַּנְחוּמִין לְהַבַּת-מֶלֶכָה, וּמֵאלוּ הַדְּבוּרִים נַעֲשֶׂה הַיָּם שֶׁל יַיִן (כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שִׁיר-הַשִּׁירִים ז'): "וְחִכְךָ כִּיִּין הַטּוֹב"); אֲךָ לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְמַצְאוֹ וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר, וְרָאִיתִי שְׁעוֹמֵד אָבִן שֶׁחֲקוֹק עָלָיו תְּמוּנַת הַיָּד הַנִּ"ל עִם שְׂרָטוּטִין, וְהִבְנֵתִי שְׁכָאן הוּא בּוֹדָאֵי הַחֲכָם (שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל), וְהוּא חָקֵק לוֹ תְּמוּנַת הַיָּד עַל הָאָבִן, אֲךָ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְמַצְאוֹ וְכֵן עֲבַרְתִּי יוֹתֵר, וְרָאִיתִי שְׁעוֹמֵד מְסֻדָּר עַל הַר אֶחָד הַשְּׁלֹחָנוֹת שֶׁל זָהָב וְהַקְּרִידְעֵנְצִין' [חַפְצִים יְקָרִי עֵרֶךְ] וְשָׂאֵר אוֹצְרוֹת הַמֶּלֶךְ, וְהִבְנֵתִי שְׁכָאן הוּא בּוֹדָאֵי הַמְּמַנֶּה עַל הָאוֹצְרוֹת (שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל), אֲךָ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְמַצְאוֹ הַשִּׁיב הַגְּבוּר: גַּם אֲנִי עֲבַרְתִּי עַל כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַלְלוּ, וְאֲנִי לָקַחְתִּי מִן הַשְּׁעָרוֹת שֶׁל זָהָב

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תקלח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שֶׁל הַתִּינוֹק הַנִּ"ל, כִּי לְקַחְתִּי שְׁבָעָה שְׁעָרוֹת שִׁישׁ לָהֶם כָּל מִינֵי גִּזְוִין, וְהֵם יְקָרִים אֲצִלִּי מְאֹד וְהָיִיתִי יוֹשֵׁב בַּמָּקוֹם שִׁישְׁבָתִי, וְהָיִיתִי מְחַיֶּה עֲצָמֵי בְּמַה שְׁאַפְשָׁר, בְּעֲשָׂבִים וְכִיּוֹצֵא, עַד שֶׁלֹּא הָיָה לִי שׁוֹם דָּבָר לְהַחֲיוֹת עֲצָמֵי, וְהִלַּכְתִּי בְּאֲשֶׁר אֵלַי וְכֹאֲשֶׁר הִלַּכְתִּי מִמָּקוֹמֵי הַנִּ"ל, שֶׁכִּחַתִּי אֶת הַקֶּשֶׁת שְׁלִי שֶׁם הַשִּׁיב הַבַּעַל-הַתְּפִלָּה: אֲנִי רָאִיתִי אֶת הַקֶּשֶׁת הַזֶּה, וַיִּדְעֵתִי שֶׁבּוֹדָאֵי הוּא קֶשֶׁת שְׁלֶךְ, אֲךֹּ לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְמַצֵּא אוֹתָךְ וְסֵפֶר יוֹתֵר הַגְּבוּר לְהַבְעֵל-הַתְּפִלָּה, שֶׁכְּשֶׁהֲלַךְ מִשָּׁם, הָיִיתִי הוֹלֵךְ וּבָא עַד שֶׁפָּגַעְתִּי בַּהַמַּחְנֶה הַנִּ"ל וְנִכְנַסְתִּי לְתוֹכָם, כִּי הָיִיתִי רָעֵב מְאֹד, וְהָיִיתִי רוֹצֵה לֶאֱכֹל, וְתַכְךָ כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לְתוֹכָם קִבְלוּ אוֹתִי לְמִלְךָ עֲלֵיהֶם כִּנִּ"ל וְעָתָה אֲנִי הוֹלֵךְ לְכַבֵּשׁ הָעוֹלָם, וְכוֹנְנֵתִי, אוֹלֵי אוֹכְלֵי לְמַצֵּא אֶת הַמֶּלֶךְ עִם הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ הַנִּ"ל.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ז) קיבל עליו תענית בתפלת המנחה אף על פי שהוא אוכל ושותה בלילה לא הפסיד כלום וכן אם קבל עליו להתענות שלשה או ארבעה ימים או יותר זה אחר זה להתענות בימים ויאכל בלילות אע"פ שהוא אוכל כל הלילה לא הפסיד כלום דהוי קבלה לכולם אע"פ שלא קיבל כל אחד ואחד במנחה שלפניו: הגה ואם קבל להתענות שני ימים רצופין מותר לאכול בלילה שביניהם אם לא פירש בהדיא אף על הלילה (מרדכי פ"ק דתענית) ואז מתפלל כל יום במנחה עננו (פסקי מהרא"י סימן ק"ח): (ח) אם קיבל עליו בתפלת המנחה שלשה או ארבעה תעניות ולא רצופין זה אחר זה כגון שקבל עליו להתענות שני וחמישי ושני וכיוצא בזה יש מי שמסתפק אם סגי בקבלה אחת לכולם או אם צריך קבלה לכל אחד ואחד: הגה מיהו נהגו העם לקבלם בקבלה אחת וסגי בהכי וכן דעת מקצת רבוותא (מרדכי

והגהות מיימוני) : (ט) קבל עליו להתענות למחר והתענה ובלילה שלאחר התענית נמלך להתענות אע"פ שלן בתעניתו שלא אכל בלילה והתענה כל היום השני אינו תענית מפני שלא קבלו עליו מבע"י: (י) מתענה אדם תענית שעות והוא שלא יאכל כל היום כיצד (הרי) שהיה טרוד בחפציו ומתעסק בצרכיו ולא אכל עד חצות או עד ט' שעות ונמלך להתענות בשעות שנשארו מן היום ה"ז מתענה אותם שעות ומתפלל בהם עננו שהרי קבל עליו התענית קודם שעות התענית ויש אומרים שגם זה תענית שעות וצריך שיקבלנו עליו מאתמול והיכי משכחת לה כגון שקבל עליו מאתמול להתענות עד חצי היום וכשהגיע לחצי היום נמלך וגמרו או שקבל עליו להתענות למחר מחצי היום ואילך ולמחר נמלך ולא אכל גם בחצי היום ראשון הרי זה תענית שעות: (יא) אם קבל עליו תענית עד חצי היום ואכל אחר כך או שאכל עד חצי היום וקבל עליו תענית משם ואילך אינו נקרא תענית להתפלל עננו אבל נקרא תענית לענין שצריך להשלים נדרו: (יב) תענית שגוזרים על הצבור אין כל יחיד צריך לקבלו בתפלת המנחה אלא שליח צבור מכריז התענית והרי הוא מקובל ויש אומרים דהני מילי בארץ ישראל שהיה להם נשיא לפי שגזירתו קיימת על כל ישראל אבל בחוצה לארץ צריכים כל הצבור לקבל על עצמם כיחידים שכל אחד מקבל על עצמו: (יג) יש מי שאומר שמי שנדר ואמר אם לא אלק למקום פלוני אשב בתענית מאחר שמה שהתנה הוא דבר הרשות הוי אסמכתא (פירוש שאדם סומך בדעתו שיוכל לעשות דבר אחד ועל סמך זה הוא נודר או מתחייב בדבר מה) אבל אם אמר אם לא אעשה מצוה פלונית אשב בתענית וכן אם אמר אם יצילני ה' מצרה או אם יצליח דרכי לא הוי אסמכתא:

סימן תקסג (א) מי שהרהר בלבו שלא בשעת תפלת המנחה להתענות למחר לא הוי קבלה דלא עדיף מהוציא בפיו להתענות למחר דלא הוי קבלת תענית כיון שלא קבלו בתפלת המנחה:

סימן תקסד (א) כל תענית שאוכלים בו בלילה בין צבור בין יחיד הרי זה אוכל ושותה עד שיעלה עמוד השחר והוא שלא ישן (שינת קבע) (טור) אבל אם ישן (שינת קבע) אינו חוזר ואוכל ולא שותה אא"כ התנה לאכול או לשתות: הגה ויש אומרים דבשתיה אין צריך תנאי דמסתמא דעתו של אדם לשתיה אחר השינה והוי כאילו התנה (טור ומרדכי והגהות מיימוני והגהות אשירי):

סדר לקוטי תפלות הימים:

תפלה כג כד: ומיוסד ע"פ תורה כ"ו { "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה, הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ הַדָּרִיו, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, נִזְכִּירָה דְדִיךְ, מִיַּיִן מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבֹּד" רבנו של עולם, רב חסד ומרבה להיטיב, רחם עלי ברחמיך הרבים, וזכני להתקרב אליך באמת בכל עת, ולעבד אותך תמיד בשמחה ובטוב לבב מרב כל ותשמר אותי ברחמיך הרבים, ותצילני בכל עת מרבוני שתית היין ושאר משקים המשכרים, שלא אשתה לעולם יותר מהמדה ולא אבא לידי שכרות לעולם כי אתה גלית לנו עצם רעת השכרות המטרוד ומעביר את האדם משני עולמות חם ושלום, כי על ידי שכרות שוכחין את כל האזהרות של משה רבנו עליו השלום, שהוא מלבש אצלנו בכל אבר ואבר אצל כל אחד ואחד מישראל, ומזכיר ומזהיר את כל אבר ואבר לשמר ולעשות ולקיים את כל המצוה השייכה לכל אבר ואבר, שהם רמ"ח איברים כנגד רמ"ח מצוות עשה ועל ידי השכרות חם ושלום שוכחין כל אלו

האזהרות, וכל הדרכים נעשים לפניו כמישור רחמנא לצלן, כמו שכתוב: "כי יתן בכום עינו יתהלך במישרים" ונאמר: "למי אוי למי אבוי, למי חכלילות עינים למאחרים על היין, לבאים לחקר ממסך אחריתו כנחש ישך וכצפעני יפרש עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפכות והיית כשכב בלב ים וכשכב בראש חבל":

רצה: מלא רחמים, אתה ידעת כמה נפשות נשקעו ביון מצולה על ידי השכרות רחמנא לצלן, ונטרדו משני עולמות על ידי זה הצילני מלא רחמים, שמרני ברחמיך הרבים, שלא אבא לעולם לידי שכרות כלל, ואפלו בשבתות וימים טובים ובשאר זמנים קדושים, אשר רצונך שנשמח את נפשנו על ידי שתית יין מעט, זכנו ברחמיך הרבים, שנזכה לכון את המדה שלא נשתה כי אם מעט המכרח כפי רצונך, כדי לרומם דעתנו ולהרחיב שכלנו ולבנו, כמו שכתוב: "ויין ישמח לבב אנוש" באפן שנזכה על ידי מעט השתיה להרחיב ולהגדיל החסדים שדעתנו מלבש בהם, שנזכה על ידי מעט השתיה להיות בשמחה ובטוב לבב באמת, באפן שנזכה להתדבק בך באמת על ידי זה, ולזכר על ידי זה יותר ויותר את כל האזהרות בכל אבר ואבר שמזהיר אותנו משה רבנו עליו השלום, ונתעורר ביותר לקיים את כל המצוות השייכים לכל אבר ואבר ותפתח לבי בתורתך ואחרי מצותיך תרדף נפשי ואזכה להתקרב אליך יותר ויותר על ידי השתיה בדבקות נפלא ואמתי כרצונך הטוב, ואהיה מתפתח בייני בקדשה גדולה להיות כרצונך הטוב באמת, ויהיה נמשך עלי תרחבת הדעת והחסדים מדעת קוני, ואזכה לכבד את ה' באמת מהוני ומגרוני:

רצו: רבוננו של עולם, אתה ידעת כי אף לפי גדל הגנות של השכרות בלי שעור, אף על פי כן ההכרח לפעמים לשתות מעט

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תקמ"ב - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות -

בְּשִׁבִיל הַרְחַבַת הַדַּעַת כַּאֲשֶׁר הוֹדִיעוּנו חֲכָמֵיךְ הָאֱמִתִּיִּים גִּדְל
גְּנוֹת הַשְּׂכָרוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְגִדְל מַעְלַת הַשְּׂתִיָּה בְּקִדְשָׁה
לְשִׁמְךָ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה זְכָה מְשֻׁמָּחוּ, לֹא זְכָה
מְשֻׁמְמוֹ זְכָה נַעֲשָׂה רֹאשׁ לֹא זְכָה נַעֲשָׂה רֶשׁ וְגַם אָנוּ מְחִיבִים
לְקִדְשׁ וּלְהַגְדִּיל עַל הַיַּיִן בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים וּלְבָרֵךְ בְּרַבַּת
הַמְּזוֹן עַל הַכּוֹס שֶׁל יַיִן, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיַּיִן, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "הַמְּשַׁמַּח אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים":

רצו: על כן רחם עלינו למען שמך, וזכני אותי ואת כל חברתינו,
ואת כל עמך ישראל, שנזכה כל אחד לפי בחינתו לידע בכל עת
לכוון המדה, באפן שנתרחק מהשכרות לגמרי ובעת שיהיה
רצונך לשמחנו מיינה הטוב, תזכנו ותשמר אותנו שלא נשתה
יותר מדאי רק מעט המכרח, באפן שנזכה לשמח נפשנו ולהרחיב
דעתנו ולהגדיל החסדים ולא נבא על ידי זה לידי רגז ודינים
וגבורות חם ושלום כלל רק אדרבא נזכה על ידי מעט השתייה
להתפתות בחסדים דקדשה יותר ויותר בשמחה ובטוב לבב
באמת כרצונך הטוב, באפן שנזכה להתדבק בך באמת ולגיל
ולשיר ולשמח בשמך בגילה ורגן, ולדבר דברי תורה בהרחבת
הלב ובשמחה מה שצריכין לדבר ולגלות, ותשים מחסום לפינו
לבלי להיות "הולך רכיל מגלה סוד" לבלי לגלות אז חם ושלום מה
שאין צריכין לגלות ותפתח את פינו בשירות ותשבחות לשמך
הגדול והקדוש כרצונך הטוב, ויקים בנו מקרא שכתוב: "וחכך כיינ
הטוב, הולך לדודי למישרים, דובב שפתי ישנים" עזרני להיות
כרצונך הטוב בכל התנועות, באכילה ושתייה ושאר הכרחיות,
הכל אזכה לעשות על צד היותר טוב באמת כפי רצונך הטוב
באמת באותו העת והזמן, ולא אסור מרצונך ימין ושמאל, מעתה

ועד עולם אמן סלה:

תפלה כד רלח: {מיוסד ע"פ תורה כ"ז} "מלכותך מלכות כל
עולמים וממשלתך בכל דור ודור", מלך מלכים
הממליך מלכים ולו המלוכה, "מהעדה מלכין ומתקם מלכין
וכמצביה עבד בחיל שמיא [ודירי] ארעא", אשר כל ההתנשאות
והמנהיגות והראשות של כל העולם, מגדול שבגדולים עד קטן
שבקטנים הכל מאתך לבד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה:
'אפלו ריש גרותא מן שמיא מוקמי ליה', כמה שנאמר: "לך ה'
הממלכה והמתנשא לכל לראש":